

Mózes – A késleltetett reménység

A hős, aki a pusztai magányi éveiben, életében
nehéz időszakokban tanult meg bízni Istenben

Mózes. E név az erő jelképe lett, hiszen e férfi lett az egyik legbefolyásosabb, és legnagyobb hatalommal rendelkező vezető, aki valaha élt a földön.¹ Mózes vezetőse alatt kemény sorsú rabszolgák egy csoportja nemzettől vándorolt. A fira előtt vándorogtak a színtől az ő segítésével művelt és sokoldalú korszakok lettek. Ábrahám fiait és leányait sikerrel vezette át a világ egyik legkietlenebb vidékén a tejjel és mézzel folyó földre, az országot felidőre.

Mózes.

Megeshetett volna, hogy soha senki nem ismeri meg ezt a nevet. Idegenként született Egyiptomban, és már születésekor felidőzhatték volna a folyó istenek, Áim desanyja három hónapig rejtegette őt. Mivel tovább már nem titkolhatta gyermekének létét, gyengédn befektette őt egy gyökös ájra, amit a folyó partján a sás kőre helyezett, ahová a fira lánya jött rendeni.

Mózes. Idegen

név volt ez, szülei nem ezt vándorolták volna számára. Mégis valahányszor a nevet hallotta - amelynek jelentése: "éztől-zből kiháozni" (2Mózes 2:10) -, az mindig emlékezett őt az életét megmentő csodára. Arra a csodára, amikor a fira leánya kiemelte a víz-zből, és befogadta a királyi családba.

Mózes. Negyven

Ávvel később saját népe nem ismerte ezt a nevet, de ez nem volt fontos. Valaki már névben érkezett hozzánk, a "ÉZVAGYOK" névben, "É...az Ásr, a ti atyjaitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene..." névben (2Mózes 3:14-15). Mózes Ágy lett Isten reményteljes Ázeneteknél kéldte.

Á

A remény hárnéke

Negyven Ávvel

később Mózes készségesen vezette volna ki népét Egyiptomból - ha azok támogatják ebben. Ő már bizonyította irántuk való hűségét, amikor megélt az egyiptomit (2Mózes 2:12). Ő készen volt, a nép azonban nem. "É...azt gondolta, hogy az ő atyjafiai megértik, hogy az Isten az ő keze által Ád nékik szabadulást; de azok nem értették meg" (ApCsel 7:25). Mózes megértette Isten tervét saját életre vonatkozóan, de még meg kellett tanulnia Isten Ádszerét is. Isten szemében még korántsem Állt készen a vezetőre - legalábbis ekkor még nem.

A
 rabzolgaát szétletett, de hercegekát felnevelkedett Mázsesnek negyven - a
 pusztában eltűnt - esztendőre, valamint az Istennel való személyes találkozásra
 volt szakságe ahhoz, hogy kászen Ájlljon Isten nápának vezetősre. Ez
 alkalommal, amikor szent helyen Ájll, Mázses tóvájzik. Áorvelse modern
 félleinknek is ismerős, mi is hasonló kifogásokkal Állánk.

Ki vagyok Án,
 hogy megtegyem, amit kász tőlem? KálÁnben is, ki vagy Te? Miát hinnének
 nekem? Nem fogom tudni, mit mondjak (Iásd 2Máz 3:11, 13; 4:1, 10). Ás vágÁl: âž...Kárelek, Uram, csak
 kÁldd, akit kÁldeni akarsz!" (2Máz 4:13).

Alkalmatlanságjának
 tudata jelzi: kászen Ájll arra, hogy Isten nápának vezetője legyen, mert tudja,
 hogy saját erejéből nem képes erre. Ne felejtse el, Mázses já kápzett
 egyiptomi herceg volt! Jártas volt a művészetekben, a tudományban, a
 hadászatban és a diplomáciában, még egy szedett-vedett izraelita hadsereget is
 meg tudott volna szervezni, hogy szembeszálljanak az egyiptomi haderővel.

Istennek
 azonban más terve volt. Mázses lesz a vezető, de Isten Áll-tja fel a
 "haditervet". Mázses legelső sorban Isten kÁldte: figyelmeztető Ázenetet visz a
 fáraónak és az egyiptomiaknak, a remény Ázenetét pedig az izraelitáknak.

Mi, a
 reménység jelenkori hirdetői, já tessék, ha megfigyeljék, mennyire fÁggÁtt
 Mázses Istentől. Hallgassuk Isten Ágáretét: âž...Áon
 vagyok az Ásr és kiviszlek titeket Egyiptom neház munkái alá és megszabadítlak
 titeket az ő szolgálataitól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy
 bántető tőleket Ájltal. Ás nápemmel fogadlak titeket s Istentekélelő
 náltak... Ás bázviszlek titeket a fáldre, amely fölül eskére emeltem fel
 kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákbáznak adom azt, és náltak adom azt
 ÁrÁkságÁl, Án az Ásr" (2Máz 6:6-8)!

Szabad-tás és
 az Ágáret fáldje! Semmi sem változott. Ezek Isten Ágáretei, amelyeket csÁndesen
 suttogott az Ádenben az ember bukása után, tényszerűen kijelentett és valódi
 földi helyszá-nekhez kapcsolt az izraeliták kivonulásakor, vórral rajzolt meg a
 Golgotán, vórgÁl hangos szával kiállta a Jelenések kÁnyvának 14. fejezetében
 szereplő három angyal Ájltal.

Ez a mi
 ÁzenetÁnk!

Az izraeliták

szabadulása biztos. A csapások bizonyítják, hogy Isten hatalma nagyobb Egyiptom bálványainak hatalmáinál, és megerősítik az izraeliták hitét. Eljött a pászka estéje. A nép kacszen áll, már becsomagoltak, és a szabadság boldog reménységével"2 várják, hogy elkezdődjen az újszövetség Földje felé. Elsőszálaitteik letét a bármelyik vőre vődi, amelyet házaik ajtófélfájára hintettek.

A bármelyik vőre letet ad. Reménységünk Isten Bármelyikének vőrében leheljük meg!

A remény őtja

Az izraelita

rabszolgák vőgre szabadon, akár egy hatalmas hadsereg, őgy vonultak ki Egyiptomból (2Máz 12:37). Ekkor kezdődött reményteljes utazásuk: Sion felé meneteltek, vagy legalábbis abba az irányba.

Hogy megvődjé

őket a filiszteusokkal való lehetséges ásszeállításától, Isten a pusztába vezeti napot. Az őton sok kitörő lesz majd, és ásszességében is sokkal tovább fog tartani, mint várták. Isten azonban velük van, látják Őt a felhőoszlopban.

Mégis rettegés

törtéti beállításukat, amikor a fáraó serege bekeríti őket a Vörös-tengernél. Kátely lesz a tőboron, és az ellenség láttán szem elől veszítik Istent. Az után vágyoznak, ami egykor az ávők volt, és nem az után, amit Isten megágrt szájukra. Őgy kiáltanak fel: Jobb Egyiptomban rabszolgának lenni, mint meghalni a pusztaságban! (V. 2Máz 14:11-12!) Elvesztik reményüket.

Máz arra

inti őket, maradjanak veszteg: "Ne féljétek, megálljatok! Ás nazzátok az Őr szabad-tásait, amelyet ma cselekszik veletek!..." (13. v.) Nincs remény sehol máshol. Biztos vagyok benne, te is voltál már ilyen helyzetben. Áon is átltem ezt: amikor semmit sem tehetek, csak engedem, hogy Isten vőghezvigye akarát.

A

Vörös-tengeren való átkelésével megkereszteltetnek (1Kor 10:2), és megszabadulnak az ellenségtől. Most már tudják, nincs mit félniük Egyiptom hatalmától. Ezért árvendeznek, és ánnepük szabadságukat, amelyet Istenben

találják meg. Átnevelik a reményeket.

A
Sá-nai-hegynél megalakul a nemzet, megszerveződik a papság, és létrejön a szeretet szövetsége. Átjönnek megváltva, Isten vezeti őket mázses által azon az áton, amelyen járva teljesebb lehet kapcsolatuk Istennel és egymással. Mázes köbe vasi az utasításokat, hogy ne feledjék el azokat.

Most már készen állnak arra, hogy bevonuljanak az ágóret földjére! Am a főlelem, amelyet lelkükben táplálnak, negyven esztendővel késlelteti ezt az eseményt. A vándorlás nehézségeit megtapasztalva Egyiptom ismét vonzónak tűnik előttük. Nekünk is, akik elhagytuk az ellenség területét, tudatban kell lennünk annak, hogy az őt sokszor nem kényű, és amit magunk magágtól hagytunk, időnként még vonzónak tűnhet szemükben. A visszatérés azonban jobbi rabszolgágot jelent. Előttünk az ágóret földje, és Isten velünk van.

Á

Megnyugodni a reményekben

Mázes meghal,
habár már látja az ágóret földjét. Már látja a távoli világon belül van!

Isten maga
temeti el őt a Piszga-hegy kopár lejtőin. Sá-ja jeltelen. Nem őrszi szfinx, nem magasodik felette piramis. Ő valami jobbat választott annál, mint amit Egyiptom fel tudott volna ajánlani.

Ézmázes
készségesen lemondott a földi emlékművekről, a tiszteletről, a gazdagságról, a hatalomról és az élvezetekről a láthatatlan világban rájáró jutalomért. Minden sákelről lemondott csak azért, hogy kapcsolatban lehessen az élő Istennel. Ez volt a világ legjobb ázlete! Amit veszített, azt amőgy sem tarhatta volna meg, ám amit megnyert, sohasem veszítheti el!" 3

Mázes meghal,
de reményekben hal meg, és azok közül azokat találjuk a nevét, akik abban reménykedtek, ézhogy becsesebb feltámadásban" részesülnek majd (Iásd Zsid 11:35). A feljegyzések alapján úgy tűnik, Mázes mindenkét megelőzve ázlette meg a feltámadás valóságát (Jád 9. v.; Mt 17:3).

Tudatban kell
lennünk: nem biztos, hogy még áletünkben beteljesedik reményeink. Ez az eshetőség azonban egyáltalán nem halványítja el reményeinket, hiszen a halál alvása csupán egy ázsaka, mialatt várjuk a feltámadás hajnalát.

Mózes nem is beszélt, hanem azokban bocsátja el az izraelitáikat, amelyben a jövőre vonatkozó átgondolást fogalmazza meg (5Móz 32. fejelet). A Jelenések könyve 15. fejeletében pedig ott találjuk Mózes átkait a Babilon városát: a dicsőséget és a győzelem átkait. És mit sem számít, hogy sárkányban nyugszunk vagy élve örjünk meg Jézus eljövését!

Addig is maradjunk Isten reményteljes üzenetének hirdetői, miközben az átgondolást felhaladunk!

Â

1 Lorin Woolfe: The Bible on Leadership - From Moses to Matthew - Management Lessons for Contemporary Leaders (New York: AMACON, 2002), 71. o.

2 Patriarchs and Prophets, 279. o. (Csak az angol eredetiben; a magyar kiadásban hiányzik ez a névadás - a ford. megj.)

3 Charles R. Swindoll: Moses: A Man of Selfless Dedication (Nashville: Word Publishing, 1999), 366. o.

Â

Bruce Manners

Â